

BARÁTI BESZÉLGETÉSEK

**SALLY
ROONEY**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2020

Válság idején újra meg újra el kell döntenünk, kit szeretünk.

FRANK O'HARA
(Krusovszky Dénes fordítása)

ELSŐ RÉSZ

Bobbi és én egy *spoken word*-esten ismerkedtünk meg Melissával a városban; mi felléptünk, Melissa pedig fényképezett bennünket a hely előtt, ahogy Bobbi cigizett, én meg félszegen fogtam jobb kezemmel a bal csuklómat, mintha attól tartanék, hogy elszakad tőlem. Melissa nagy, profi fényképezőgépet használt, spéci fotótáskában egy csomó különböző lencsét hordott magával. Fényképezés közben dumált velünk, cigarettázott. Ő a mi fellépésünkről beszélt, mi meg az ő munkáiról, amikbe belefutottunk már párszor az interneten. Éjfél körül bezárt a kocsmá. Az eső is eleredt, és Melissa azt mondta, szívesen lát bennünket a házában egy italra.

Mindhárman beszálltunk egy taxi hátsó ülésére, bekötöttük magunkat. Bobbi ült középen, fejét Melissa felé fordította, hogy beszélgetni tudjon vele, így a tarkóját és pici, kanál alakú fülét láttam. Melissa megadott a sofőrnek egy monkstowni címet, én megfordultam, kinéztem az ablakon. A rádióból elkaptam pár szót: nyolcvanas évek... popzene... klasszikusok. Aztán felhangzott egy szignál. Izgatott voltam, készen álltam arra a feladatra, hogy belépjek egy idegen otthonába, máris fogalmaztam a bókákat, és próbálgattam az arckifejezést, amivel elbűvölőnek mutathatom majd magam.

Vörös téglás ikerházhoz érkeztünk, platánfa állt előtte. Az utcai lámpa fényénél a levelek narancssárgának, művinek tűntek. Imádtam bekukkantani mások otthonába, pláne kicsit híres emberekébe. Azonnal elhatároztam, hogy minden részletet megjegyzek majd,

hogy aztán később leírhassem a házat a barátainknak, és Bobbi helyeselni tudjon.

Amikor Melissa kinyitotta az ajtót, futva érkezett egy vörös spániel, és ugatni kezdett. A folyosón meleg volt, égett a villany. Az ajtó mellett alacsony asztal állt, valaki némi aprót, egy hajkefét és egy kupak nélküli rúzszt hagyott rajta. A lépcső fölött Modigliani-plakát függött, egy hátán fekvő meztelen nő. Arra gondoltam: ez egy egész ház. Egy család is elférne itt.

Vendégeink vannak, kiáltott Melissa a folyosó vége felé.

Nem jött elő senki, úgyhogy mentünk Melissa után a konyhába. Emlékszem, láttam egy érett gyümölcsökkel teli sötét fatálat, és észrevettem egy üvegezett teraszt. Gazdagok, állapítottam meg. Akkoriban egyfolytában a gazdagokon gondolkodtam. A kutya követett bennünket a konyhába, a lábunk körül szimatolt, de mivel a házigazdánk nem foglalkozott vele, mi sem hoztuk szóba.

Bort?, kérdezte Melissa. Fehéret vagy vöröst?

Hatalmas, tálka nagyságú poharakba töltötte a bort, mindhároman leültünk egy alacsony asztal köré. Megkérdezte, hogyan kezdünk együtt spoken word-esteket tartani. Mindketten akkor fejeztük be a harmadévet az egyetemen, de már középiskolás korunk óta együtt léptünk fel. Akkor már minden vizsgánkkal végeztünk. Május vége volt.

Melissa fényképezőgépe az asztalon hevert, időnként felemelte, kattintott egyet, önsajnálón nevetgélt munkamániáján. Rágyújtott, giccsesnek ható üveg hamutálba hamuzott. A házban egyáltalán nem éreztem cigiszagot, el is tűnődtem azon, vajon máskor dohányzik-e odabent.

Új barátokat szereztem, mondta.

A férje állt a konyhaajtóban. Köszönésképpen intett nekünk, a kutya csaholva, nyüszítve szaladgált körbe-körbe.

Ő Frances, mutatott be Melissa. Ő pedig Bobbi. Költők.

A férfi kivett egy üveg sört a hűtőből, kinyitotta a konyhapulton.

Gyere, ülj le hozzánk, kérte Melissa.

Jó lenne, de aludnom kellene egy kicsit az út előtt.

A kutya felugrott a férfi mellett álló székre, ő szórakozottan meg-simogatta a fejét. Megkérdezte Melissát, adott-e már enni a kutyának, az azt felelte, nem. A férfi felemelte a kutyát, hagyta, hogy végignyalja a nyakát és az állát. Azt mondta, megeteti, és ezzel távozott a konyhából.

Nick holnap reggel Cardiffban forgat, tájékoztatott bennünket Melissa.

Már tudtuk, hogy a férje színész. Gyakran fényképezték őket együtt ilyen-olyan eseményeken, egy ismerősünk ismerőse már találkozott velük. Nick széles arcú, jóképű pasas volt, úgy nézett ki, mint aki képes lenne könnyedén a hóna alá kapni Melissát, és közben szabad karjával elkergetni a támadókat.

Nagyon magas, állapította meg Bobbi.

Melissa úgy mosolygott rá, mintha a „magas” finomkodó kifejezés lenne valami más, nem feltétlenül jó tulajdonságra. Haladt tovább a beszélgetés. Röviden megvitattuk nézeteinket a kormányról és a katolikus egyházzal. Melissa megkérdezte, vallásosak vagyunk-e, mondtuk, hogy nem. Ő kifejtette, hogy számára a vallási események, mint például a temetések meg az esküvők, „megnyugtatók a maguk leszedálós módján”. Közösségi események, tette hozzá. Van abban valami szép a külön utakat járó neurotikusok számára. És katolikus iskolába jártam, úgyhogy az imádságok jó részét még mindig tudom.

Mi is katolikus iskolába jártunk, mondta Bobbi. Volt is vele gond. Melissa elmosolyodott. Úgy mint?

Hát, én meleg vagyok. Frances meg kommunista.

És szerintem már egy imádságra sem emlékszem, tettem hozzá.

Sokáig beszélgettünk és boroztunk. Emlékszem, szóba került Patricia Lockwood, a költő, akit imádunk, meg az is, amit Bobbi becsmérőn csak „fizetési különbség feminizmusnak” nevezett. Kezdem elálmosodni, kicsit be is rúgtam. Semmi szellemes nem jutott eszembe, már az is nehezemre esett, hogy az arcom bármiféle humorérzéklet tükrözzön. Azt hiszem, sokat nevettem és bólogattam. Melissa elmesélte, hogy új esszéköteten dolgozik. Bobbi olvasta az elsőt, én nem.

Nem túl jó, közölte velem Melissa. Inkább várd meg a következőt.

Három óra körül beterelt bennünket a vendégszobába, elmondta, milyen jó, hogy megismerkedtünk, és mennyire örül, hogy ott töltjük az éjszakát. Miután ágyba bújtunk, bámultam a plafont, és nagyon részegnek éreztem magamat. Forgott körülöttem a szoba, rövid körök váltakoztak gyors egymásutánban. Amint hozzászókozt a szemem a forgáshoz, azonnal kezdődött a következő kör. Megkérdeztem Bobbit, neki is van-e ilyen problémája, de azt felelte, nincs.

Fantasztikus nő, nem?, kérdezte. Melissa.

Bírom, feleltem.

Hallottuk a hangját a folyosóról, meg a lépteit, ahogy szobáról szobára jár. Egyszer, amikor a kutya ugatott, kiabált is valamit, aztán a férje hangja hallatszott. Utána viszont elaludtunk. Nem hallottuk, amikor Nick elment.

/

Bobbit a középiskolában ismertem meg. Akkoriban nagyon konok lány volt, gyakran büntették meg olyan kihágásokért, amelyeket iskolánk „a pedagógiai munka és a tanulás megzavarásának” nevezett. Tizenhat éves korában csináltatott magának orrpiercinget, és cigizni kezdett. Senki sem szerette. Egyszer fel is függesztették, mert felírta a gipszfeszület melletti falra, hogy „rohadjon meg a patriarchátus”. Senki sem állt mellé. Beképzeltnek tartották. Még én is kénytelen voltam belátni, hogy a pedagógiai munka és a tanulás gördülékenyebben zajlott azon a héten, amikor ő nem járt iskolába.

Tizenhét éves korunkban részt kellett vennünk egy adománygyűjtő bálon az iskola aulájában, repedezett diszkógömb vetített fényeket a mennyezetre és a rácsos ablakokra. Bobbi vékony nyári ruhát viselt, és úgy állt a haja, mintha nem is fésülködött volna. Ragyogóan vonzó volt, ami azzal járt, hogy mindenkinek nagyon igyekeznie kellett, hogy ne vele foglalkozzon. Közöltem vele, hogy tetszik a ruhája. Adott nekem a vodkából, amit egy kólásüvegből ivott, és megkérdezte, vajon le van-e zárva az iskola többi része. Megnéztük a hátsó lépcsőhöz vezető ajtót, és nyitva találtuk. A lámpák nem égtek, és senki más nem volt ott rajtunk kívül. Hallottuk a földszintről felszűrődő zenét, mint valaki más telefonjának a csengőhangját. Bobbi adott még a vodkából, és megkérdezte, bejönnek-e nekem a lányok. Mellette könnyű volt úgy viselkedni, mintha semmi sem döbbsentene meg. Azt feleltem: persze.

Senkit sem csaltam meg azzal, hogy Bobbi barátnője lettem. Igazi barátaim nem voltak, ebédidőben egyedül olvasgattam a tankönyveket az iskola könyvtárában. Bírtam a többi lányt, megengedtem nekik, hogy lemásolják a házi feladatomat, de magányos voltam, és úgy éreztem, nem érdemlem meg az igazi barátságot. Listát írtam arról, miben kellene javulnom. Miután Bobbival járni kezdtünk, minden

megváltozott. Senki sem kérte már el a házimat. Ebédidőben kézen fogva sétáltunk a parkolóban, a többiek rosszindulatúan elfordították a fejüket. Buli volt, életemben először éreztem jól magam.

Iskola után feküdtünk Bobbi szobájában, zenét hallgattunk, kidumáltuk, mit bírunk egymásban. Ezek hosszú és intenzív beszélgetések voltak, és olyan jelentősnek éreztem őket, hogy esténként titokban le is jegyeztem belőlük részleteket emlékezetből. Amikor Bobbi rólam beszélt, úgy éreztem, mintha először látnám magamat tükörben. Igazi tükrökbe is gyakrabban pillantottam. Elkezdtem foglalkozni az arcommal és a testemmel, ami korábban nem volt jellemző rám. Olyanokat kérdeztem Bobbitól, hogy: szerinted hosszú a lábam? Vagy rövid?

Az iskolai ballagásra közös spoken word-műsort készítettünk. A szülők közül néhányan sírtak, az osztálytársaink azonban csak bámultak kifelé az aula ablakán, vagy csendben beszélgettek. Néhány hónappal később, több mint egy év együttjárás után szakítottunk.

/

Melissa portrét akart írni rólunk. E-mailben megkérdezte, érdekelne-e bennünket, és csatolt néhányat a kocsma előtt készült fényképekből. A szobám magányában letöltöttem a fájlokat, és teljes képernyős nézetre nyitottam a képeket. Bobbi nézett vissza rám, huncutul, bal kezében cigivel, a másik kezével szőrmestólájában. Mellette unottnak és érdekesnek néztem ki. Próbáltam elképzelni a nevemet egy portrécikkből, vaskos talpas betűtípussal. Elhatároztam, hogy a legközelebbi találkozónkon jobban fogok igyekezni, hogy lenyűgözzem Melissát.

Bobbi az e-mail érkezése után szinte azonnal felhívott.

Láttad a képeket? Azt hiszem, szerelmes vagyok belé.

Egyik kezemben a telefont fogtam, a másikkal ráközelítettem Bobbi arcára. Nagy felbontású kép volt, de addig nagyítottam, amíg már csak pixeleket láttam.

Lehet, hogy a saját arcodba vagy szerelmes, mondtam.

Attól, hogy szép az arcom, még nem feltétlenül vagyok narcisztikus.

Ráhagytam. Még mindig a nagyítással bajlódtam. Tudtam, hogy Melissa több nagy irodalmi weboldal számára ír, a munkája sok helyre eljut az online felületeken. Írt egyszer egy híres esszét az Oscarról, amelyet a díjátadó környékén mindenki újra és újra kiposztolt minden évben. Néha portrékat is írt olyan művészekről, akik a Grafton Streeten árulják a munkáikat, vagy London utcáin zenélnek; ezeket mindig gyönyörű fényképek illusztrálták, rajtuk emberi és „karakteres” szereplők. Visszakicsinyítettem a képet, és megpróbáltam úgy nézni az arcomat, mintha idegen lennék, és először látanom az interneten. Kerek és fehér volt, szemöldököm elmozdult zárójelnek tűnt, tekintetemet elfordítottam az objektívről, szemhéjam majdnem lecsukódott. Még én is láttam, hogy karakteres vagyok.

Visszaírtunk, hogy nagyon örülnénk neki, ő pedig áthívott bennünket vacsorára, hogy átbeszéljük a munkát, és készítsen még fotókat. Megkért, hogy küldjem át néhány versünket, továbbítottam neki a három-négy legjobbat. Bobbival hosszasan taglaltuk, mit vegyen fel a vacsorára, bár úgy tettünk, mintha valójában arról beszélgetnénk, mindketten mit viseljük. Feküdtem a szobámban, néztem, ahogy magát szemléli a tükörben, kritikusan pakolgatja előre, illetve hátra a tincseit.

Amikor azt mondod, szerelmes vagy Melissába.

Úgy értem, belezúgtam.

Ugye, tudod, hogy férjnél van.

Szerinted nem jövök be neki?, kérdezte.

Egyik fehér leningemet tartotta éppen maga elé a tükör előtt.

Hogy érted, hogy bejössz-e neki? Most komolyan beszélsz, vagy viccelsz?

Kicsit komolyan. Szerintem bejövök neki.

Házasságtörésre?

Bobbi ezen csak nevetett. Másoknál általában ráéreztem arra, mit lehet komolyan venni és mit nem, Bobbin azonban képtelen voltam kiigazodni. Soha nem beszélt teljesen komolyan, nem is viccelt egészen. Következésképp meg kellett tanulnom zenbe kapcsolni és elfogadni a furcsa kijelentéseit. Nézttem, ahogy leveszi a blúzát, és felveszi a fehér inget. Óvatosan felhajtotta az ujját.

Jó?, kérdezte. Vagy borzasztó?

Jó. Jól néz ki.

Egész nap esett, amikor vacsorára mentünk Melissához. Reggel az ágyon ülve verset írtam, akkor ütöttem le az entert, amikor kedvem tartotta. Végül felhúztam a rolót, elolvastam a neten a híreket, letusoltam. A lakásomból ajtó nyílt az épület udvarára, amelyen zöld növények burjánzottak, a távoli sarkában pedig egy cseresznyefa szokott virágozni. Ekkor már majdnem június volt, de áprilisban a virágok konfettire hasonlító, élénk színű selymes szirmokkal nyíltak. A szomszéd pár kisbabája éjszaka néha felsírt. Szerettem ott lakni.

Bobbival a városban találkoztunk, busszal mentünk ki Monkstowntonba. Ahogy a házat kerestük, úgy éreztem magamat, mint a dob a csomagot játékban. Megemlítettem ezt Bobbinak, mire azt kérdezte: a ház a nyeremény a csomag közepén, vagy egy újabb réteg csomagolás?

Erre majd vacsora után visszatérünk, feleltem.

Csengetésünkre Melissa nyitott ajtót, kamerája a vállán lógott. Megköszönte, hogy eljöttünk. Kifejező, összeesküvést feltételező mosollyal nézett ránk, arra gondoltam, biztosan így néz minden portré-alanyára, mintha azt akarná mondani: te nem hétköznapi ember vagy számomra, hanem különleges kedvencem. Tudtam, hogy később irigyen gyakorolni fogom ezt a mosolyt a tükör előtt. A spániel a konyhaajtóban csaholt, miközben mi felakasztottuk a kabátunkat.

A konyhában a férj zöldséget aprított. A kutya nagyon izgatott lett a sereglettől. Felugrott egy konyhaszékre, és tíz vagy húsz másodpercig ugatott, mire Melissa férje rászólt, hogy hagyja abba.

Kértek egy-egy pohár bort?, kérdezte Melissa.

Mondtunk, hogy persze, mire Nick töltött a poharakba. Amióta először láttuk, rákerestem online, részben azért, mert rajta kívül egyetlen színészt sem ismertem személyesen. Főleg színpadon játszott, de egy-két sorozatban és filmben is szerepelt. Egyszer, több évvel korábban jelölték egy nagyobb díjra, de nem kapta meg. Ráakadtam egy egész sor félmegtelen fotóra, a többségén fiatalabbnak tűnt, épp egy úszómedencéből szállt ki, vagy tusolt egy tévésorozatban, amelyet már rég elkasztáltak. Elküldtem Bobbinak néhány linket a fényképekhez azzal az üzenettel: trófeaférj.

Melissáról nem sok képet találtam, bár az esszégyűjteménye nagy visszhangot váltott ki. Nem tudtam kideríteni, mióta házasok Nickkel. Egyikük sem volt elég híres ahhoz, hogy ilyen infót közöljenek róluk online.

Szóval ti mindent együtt írtok?, kérdezte Melissa.

Té jó ég, dehogy, felelte Bobbi. Frances ír mindent. Én még csak nem is segíték neki.

Ez nem igaz, tiltakoztam. Nem igaz, segítesz. Csak úgy mondja.

Melissa oldalra billentette a fejét, nevetésszerű hangot hallatott.

Na jó, akkor most melyikötök hazudik?

Én hazudtam. Azt leszámítva, hogy gazdagabbá tette az életemet, Bobbi nem segített verseket írni. Tudtommal soha életében nem írt semmilyen műfajban. De szeretett drámai monológokat előadni és háborúellenes balladákat énekelni. Jobb előadó volt nálam, a színpadon gyakran pillantottam rá idegesen, hogy eszembe jusson, mit kell tennem.

Vacsorára spagettit ettünk sűrű fehérboros mártással, sok fokhagymás kenyérrel. Nick jobbára hallgatott, miközben Melissa kérdéseket tett fel nekünk. Sokszor megnevettegetett bennünket, de úgy,

mint amikor ráveszünk valakit, hogy egyen meg valamit, amit anyyira nem is kíván. Nem voltam biztos abban, hogy tetszik nekem ez a harsány vidámság, de láttam, hogy Bobbi határozottan élvezi. Észrevettem, hogy jobban nevet a kelleténél.

Bár nem tudtam volna megmondani, pontosan miből gondolom, de biztosra vettem, hogy Melissát kevésbé érdekelte az írás folyamata, amióta megtudta, hogy egyedül írom a verseket. Tudtam, hogy a változás megfoghatatlansága elég lesz Bobbinak ahhoz, hogy később mindent letagadjon, és ez máris annyira bosszantott, mintha már meg is történt volna. Kezdtém lélekben eltávolodni az egész felállástól, mintha a végül kialakuló dinamika engem nem érdekelne, sőt nem is érintene. Igyekezhettem volna jobban belefolyni a társalgásba, de valószínűleg megsértődtem azon, hogy tennem kellett azért, hogy észrevegyenek.

Vacsora után Nick leszedte az asztalt, Melissa fényképezett. Bobbi az ablakpárkányon ülve egy meggyújtott gyertyát nézett, nevetett, cuki arcot vágott. Én a vacsoraasztalnál ültem mozdulatlanul, megittam a harmadik pohár bort.

Imádom ezt az ablakos beállást, jegyezte meg Melissa. Készíthetnénk egy hasonlót kint a télikertben?

A télikertre kétszárnyú ajtó nyílt a konyhából. Bobbi elindult Melissa után, aki behúzta maguk mögött az ajtót. Láttam, hogy Bobbi leül az ablakpárkányra, de a nevetés hangját már nem hallottam. Nick meleg vizet engedett a mosogatóba. Megdicsértem az ételt, mire felnézett, és azt mondta: ja, kösz.

Az üvegen keresztül néztem, ahogy Bobbi letöröl egy kis elkenődött sminket a szeme alól. Csuklója karcsú volt, keze hosszú, elegáns. Néha, amikor valami unalmas dolgot csináltam, például hazafelé sétáltam a munkából, vagy teregettem, szerettem azt képzelni, hogy

úgy nézek ki, mint Bobbi. Szép tartással és emlékezetesen szép arccal rendelkezett. Annyira beleéltem magamat a képzelgésbe, hogy amikor véletlenül megpillantottam a tükörképemet, és megláttam magamat, különös, személyiségfosztó döbbenetet éreztem. Nehezebb volt ezt a játékot játszani így, hogy Bobbi a látóteremben ült, de azért megpróbáltam. Kedvem támadt valami provokatív ostobaságot mondani.

Azt hiszem, felesleges vagyok a mai estéhez, jegyeztem meg.

Nick kipillantott a télikertbe, ahol Bobbi épp a haját piszkálta.

Szerinted Melissa kivételezik veled?, kérdezte. Beszélhetek veled, ha akarsz.

Nem kell. Mindenkinek Bobbi a kedvence.

Tényleg? Én téged jobban bírlak, azt kell mondanom.

Egyébre néztünk. Láttam, hogy csak belement a játékba, úgy-hogy elmosolyodtam.

Igen, érzem köztünk a természetes szimpátiát, mondtam.

Vonzanak a lírikus alkatok.

Hát igen. Gazdag a lelki életem, hidd el.

Ezen felnevetett. Tudtam, hogy nem egészen helyénvaló, amit csinálok, de azért nem bántam nagyon. Kint a télikertben Melissa rágyújtott, letette a fényképezőgépet egy üveg dohányzóasztalra. Bobbi hevesen bólogatott.

Azt hittem, rémálom lesz ez az este, de igazából egész kellemesen telt, jegyezte meg Nick.

Visszaült hozzám az asztalhoz. Tetszett hirtelen nyíltsága. Eszembe jutott, hogy a tudta nélkül félmeztelen fotókat nézegettem róla az interneten, és abban a pillanatban nagyon viccesnek találtam ezt, szinte el is akartam mondani neki.

Én sem vagyok kimondottan vacsorameghívásokra hangolt ember, feleltem.

Szerintem egész jól megy.

Neked is. Jó voltál.

Rám mosolygott. Próbáltam megjegyezni minden szavát, hogy később továbbadhassam Bobbinak, de a fejemben nem tűnt már olyan viccesnek a párbeszéd.

Nyílt az ajtó, visszatért Melissa, két kézben fogta a fényképezőgépet. Lefényképezte, ahogy az asztalnál ülünk: Nicket pohárral a kézben, engem üres tekintettel a lensébe bámulva. Bobbi is visszajött, kérdés nélkül töltött még magának bort. Üdvözült képet vágott, láttam rajta, hogy berúgott. Nick nézte, de nem szólt semmit.

Azt javasoltam, induljunk, ha el akarjuk érni az utolsó buszt, és Melissa megígérte, hogy elküldi majd a fényképeket. Bobbi mosolya kissé lehervadt, de már késő volt felvetni, hogy maradnánk még. Már a kezünkbe is nyomták a kabátokat. Bódultság fogott el, és most, hogy Bobbi elhallgatott, magamban nevetgéltem minden semmiségen.

Tíz perc alatt értünk ki a buszmegállóba. Bobbi eleinte leverten baktatott, rájöttem, hogy vagy bántja valami, vagy dühös.

Jól érezted magad?, kérdeztem.

Aggódom Melissa miatt.

Micsoda?

Szerintem nem boldog.

Milyen értelemben? Beszélte neked erről?

Szerintem nem túl boldogok Nickkel.

Tényleg?

Ami szomorú.

Nem hívtam fel Bobbi figyelmét arra, hogy még csak kétszer találkoztam Melissával, pedig talán kellett volna. Be kellett látnom, hogy Nick és Melissa tényleg nem úgy néztek ki, mint akik örülten odavannak egymásért. Nick minden ok nélkül közölte velem, hogy azt hitte, hogy a Melissa által szervezett vacsora „rémálom” lesz.

Szerintem Nick vicces, mondtam.

Alig nyitotta ki a száját.

Ja, viccesen tud hallgatni.

Nem nevetett. Ráhagytam. A buszon alig szóltunk egymáshoz, mivel láttam, hogy nem fogja érdekelni, milyen könnyed csevegés zajlott köztem és Melissa trófeaférje között, más beszédtema meg nem jutott eszembe.

Mire hazaértem, részegebbnek éreztem magamat, mint korábban a házban. Bobbi hazament, egyedül voltam. Minden villanyt felkapcsoltam, mielőtt lefeküdtem volna. Néha csináltam ilyet.

/

Bobbi szülei azon a nyáron elkeseredett viták közepette elváltak. Eleanor, Bobbi édesanyja, érzelmileg mindig is labilis volt, hosszan tartó, meghatározhatatlan betegségek kínozták, ezért a válás után az apa, Jerry lett a választott szülő. Bobbi mindig a keresztnevükön szólította őket. Ez eleinte valószínűleg lázadás akart lenni, ekkorra azonban már kollegiálisnak tűnt a megszólítás, mintha a család közösen vezetett kisvállalkozás lett volna. Bobbi tizennégy éves húga, Lydia szemmel láthatólag nem kezelte olyan jól a helyzetet, mint Bobbi.

Az én szüleim tizenkét éves koromban váltak el, apám visszaköltözött Ballinába, ahol annak idején megismerkedett anyámmal. Én Dublinban éltem anyámmal a középiskola végéig, amikor az-

tán ő is visszaköltözött Ballinába. Amikor elkezdődött az egyetem, beköltöztem apám testvérének lakásába, a Liberties negyedbe. A nagybátyám a tanév alatt kiadta az egyik szobát egy másik diáknak, ezért esténként csendben kellett maradnom, és amikor a lakótársam a konyhában volt, udvariasan köszönnöm kellett neki. Nyáron viszont hazament a lakótárs, én pedig egyedül lakhattam ott, akkor főztem kávét, amikor akartam, és nyugodtan szanaszét hagyhattam a nyitott könyveimet.

Gyakornokként dolgoztam egy irodalmi ügynökségnél. Volt ott egy másik gyakornok is, Philip, akit már ismertem az egyetemről. Abból állt a munkánk, hogy elolvastunk egy rakás kéziratot, és egyoldalas jelentést írtunk azok irodalmi értékéről. Ami szinte mindig egyenlő volt a nullával. Philip néha kajánul felolvasott nekem egy-egy rossz mondatot, amin én nevettem, de ezt az ott dolgozó felnőttek előtt nem csináltuk. Heti három napot dolgoztunk, mindketünknek „ösztöndíjat” fizettek, ami azt jelentette, hogy gyakorlatilag nem kaptunk fizetést. Nekem csak ételre kellett költenem, Philip pedig a szüleinél lakott, úgyhogy nekünk ez olyan sokat nem számított.

Így állandósulnak a kiváltságok, jegyezte meg egy nap Philip az irodában. A gazdag seggfejek, mint mi, el tudják fogadni a fizetés nélküli gyakornoki helyeket, hogy aztán onnan jó állásba kerüljenek.

Csak a magad nevében beszélj, válaszoltam. Nekem sose lesz állásom.

3

Azon a nyáron gyakran léptünk fel Bobbival *spoken word* és „Szabad a mikrofon”-esteken. Amikor az utcán cigizés közben a férfi fellépők beszélgetni akartak velünk, Bobbi mindig színpadiasan kifújta a füstöt, és egy szólt sem szólt, úgyhogy nekem kellett képviselnem magunkat. Ez sok mosolygással járt, és emlékezniem kellett az előadásuk részleteire. Szerettem ezt a szerepet alakítani, a sok mindenre emlékező mosolygós lányét. Bobbi kijelentette, hogy szerintem nincs „igazi személyiségem”, de hozzátette, hogy ezt bóknak szánta. Jobbára egyetértettem az értékelésével. Bármikor képes voltam azt érezni, hogy bármit meg tudnék tenni, ki tudnék mondani, és csak aztán gondolnám azt: ó, szóval ilyen ember vagyok én.

Néhány nappal később Melissa átküldte nekünk a vacsorán készült képeket. Arra számítottam, hogy Bobbi áll majd a fotósorozat központjában, én talán egy-két felvételen szerepelek majd jelképesen, elmosódottan egy égő gyertya mögött egy villányi spagettivel a kezemben. Igazából azonban Bobbi minden fotójára jutott egy engem ábrázoló is, mindig tökéletesen megvilágítva, mindig tökéletes keretben. Nick is szerepelt a képeken, amire nem számítottam. Ragyogóan vonzó volt, vonzóbb, mint a valóságban. Megfordult a fejemben, hogy talán ezért olyan sikeres színész. Képnézegetés közben nehéz volt szabadulni a gondolattól, hogy valójában az ő jelenléte volt a domináns a szobában, pedig a vacsora alatt határozottan nem így éreztem.

Melissa maga egyik képen sem szerepelt. Ebből adódóan a fényképeken ábrázolt vacsora csupán érintőlegesen hasonlított arra, amelyen ténylegesen részt vettünk. Valójában minden beszélgetés Melissa körül forgott. Ő váltotta ki belőlünk a bizonytalan vagy csodáló arkifejezést. Az ő viccein nevettünk. De mivel nem szerepelt a képeken, a vacsora mintha más jelleget öltött volna, nehezen értelmezhető, különös irányokba sodródott. Melissa nélkül a képeken megjelenő emberi viszonylatok tisztázatlanná váltak.

A kedvenc fotómon egyenesen a lencsébe néztem álmatag tekintettel, Nick pedig rám nézett, mintha arra várna, hogy megszólaljak. Kicsit eltátotta a száját. Mintha nem is látta volna a fényképezőgépet. Jó fénykép volt, de persze igazából Melissára néztem, Nick pedig egyszerűen nem látta, hogy belépett a felesége. A fénykép egy soha meg nem történt bensőséges pillanatot kapott el, valamit, amiben egyszerre volt hiány és feszültség. Lementettem a Letöltések mappába, hogy később újra megnézzem.

Egy órával a fényképek érkezése után Bobbi írt.

Bobbi: de milyen jól nézünk már ki?

Bobbi: nem tudom lehet-e ezeket profilképnek használni
a facebookon

én: nem

Bobbi: azt mondja szeptemberig nem jön ki az írás?

én: ki mondja?

Bobbi: melissa

Bobbi: van kedved csinálni valamit este?

Bobbi: megnézhetnénk egy filmet vagy valami

A tudtomra akarta adni, hogy ő beszélt Melissával, én pedig nem. Ez tényleg imponált nekem, pont ezt akarta elérni, ugyanakkor rosszul is éreztem magamat miatta. Tisztában voltam azzal, hogy Bobbi szimpatikusabb Melissának, és nem tudtam, hogyan csatlakozzam újdonsült barátságukhoz anélkül, hogy kénytelen lennék megalázó módon magamra vonni a figyelmüket. Szerettem volna, ha én is felkeltem Melissa érdeklődését, elvégre mindketten írók vagyunk, de úgy tűnt, engem nem talált szimpatikusnak, és ő sem volt ki-mondottan szimpatikus nekem. Nem tehettem meg, hogy nem veszem komolyan, elvégre neki már nyomtatásban megjelent a könyve, ami bizonyította, hogy egy csomó más ember komolyan veszi, még ha én nem is. Huszonegy éves lévén, semmilyen teljesítményt vagy vagyontárgyat nem tudtam felmutatni, semmit, ami bizonyította volna, hogy komoly ember vagyok.

Nicknek azt mondtam, Bobbit mindenki jobban szereti, de ez igazából nem így van. Bobbi időnként nyers és gátlástalan, ami sokakban visszatetszést kelt, én pedig általában bátorító és udvarias vagyok. Az anyukák például mindig nagyon bírnak engem. És mivel Bobbi a férfiakon általában szórakozik vagy gúnyolódik, rendszerint a férfiak is inkább engem kedvelnek meg. Bobbi ezen persze szeret viccelődni. Egyszer átküldött e-mailben egy képet Angela Lansburyről, az e-mail tárgyába meg azt írta: a célközönséged.

Bobbi tényleg átjött aznap este, de Melissáról egy szót sem ejtett. Tudtam, hogy a hallgatása stratégiai, azt akarja, hogy faggassam, úgyszólván nem kérdeztem semmit. Ez sokkal durcásabbnak hangzik, mint amilyen volt. Igazából jól telt az este. Sokáig beszélgettünk, Bobbi a szobámban aludt el a matracon.

/

Aznap éjjel a paplan alatt izzadva ébredtem. Először úgy éreztem, álmodom, vagy talán egy filmben szerepelek. Nem tudtam felmérni, hol vagyok a szobámban, mintha a kelleténél távolabb lennék az ablaktól és az ajtótól. Próbáltam felülni, és akkor különös, szúró fájdalom hasított a medencémbe, ki is szakadt belőlem egy hang.

Bobbi!, szóltam.

Átfordult a másik oldalára. Próbáltam kinyúlni az ágyból, hogy megrázzam a vállát, de nem ment, már a kísérlettől is kifáradtam. Ugyanakkor felélenkültem a fájdalom hevességétől, mintha az előre nem látható módon megváltoztatná az életemet.

Bobbi, mondtam. Bobbi, ébredj.

Nem ébredt fel. Letettem a lábamat a padlóra, sikerült felállni. De összegörnyedve elviselhetőbb volt a fájdalom, rászorítottam a kezemet a hasamra. Megkerültem Bobbi matracát, kimentem a fürdőszobába. Hangosan kopogott az eső a szellőzőnyílás műanyag borításán. Leültem a kád szélére. Véreztem. Csak menstruációs fájdalom volt hát. Kezembe tettem az arcomat. Remegtek az ujjaim. Aztán leültem a földre, arcomat a kád hűvös széléhez nyomtam.

Egy idő után Bobbi kopogott.

Mi az?, kérdezte odakintről. Jól vagy?

Csak menstruációs fájdalom.

Ja, oké. Van fájdalomcsillapítód odabent?

Nincs.

Hozok.

Eltávolodtak a léptei. Nekiütöttem a homlokomat a kád oldalának, hogy eltereljem a figyelmemet sajgó medencémről. Forró fájdalom volt, mintha odabent minden kis csomóba gyűlt volna össze. Visszatértek a léptek, résnyire kinyílt a fürdőszoba ajtaja. Bobbi

becsúsztatott egy doboz ibuprofént. Odamásztam, elvettem, Bobbi elment.

Végül kivilágosodott odakint. Bobbi felébredt, és bejött, hogy a nappaliban álló díványhoz segítsen. Főzött nekem mentateát, én meg kétrét görnyedve a pólómra szorítottam a bögrét, közvetlenül a szeméremcsontom fölött, a végén már égetett.

Szenvedsz, mondta Bobbi.

Mindenki szenved.

Á, felelte Bobbi. Milyen igaz.

/

Nem viccből mondtam Philipnek, hogy nem akarok állást. Tényleg nem akartam. Nem volt tervem a pénzügyi fenntarthatóságomra: sosem akartam semmilyen tevékenységgel pénzt keresni. Korábban nyaranként végeztem ilyen-olyan minimálbéres munkát – e-maileket küldtem, telefonon értékesítettem, ilyesmi –, és gondoltam, hogy ilyen az egyetem után is lesz. Bár tudtam, hogy előbb-utóbb kénytelen leszek teljes munkaidőben dolgozni, annyi biztos, hogy nem álmodoztam a ragyogó jövőről, amelyben nemzetgazdaságilag fontos munka elvégzéséért kapok fizetést. Néha ezt úgy éltem meg, hogy képtelen vagyok foglalkozni a saját életemmel, ami lehangolt. Ugyanakkor ideológiailag egészségesnek éreztem, hogy hidegen hagy a meggazdagodás. Megnéztem, mennyi lenne az átlagos éves jövedelem, ha a világ bruttó össztermékét egyenlően osztanák el mindenki között; a Wikipedia szerint évi 16 100 dollár. Sem politikai, sem anyagi indokot nem láttam arra, hogy ennél többet keressek.

Az irodalmi ügynökségnél egy Sunny nevű nő volt a főnökünk. Mi Philippel kedveltük, ő azonban engem jobban bírt. Philipet ez

nem zavarta. Azt mondta, ő is jobban bír engem. Szerintem Sunny valahol mélyen tudta, hogy nem akarok majd irodalmi ügynökként dolgozni, és talán pont emiatt nőttem nagyobbra a szemében. Philip határozottan lelkesedett az ügynökségi munkáért, és bár nem ítéltem el azért, hogy megtervezi az életét, úgy éreztem, az én hozzáállásom jobb ízlésre vall.

Sunnyt foglalkoztatta a karrierem. Nagyon egyenes ember volt, mindig üdítőn őszinte megjegyzéseket tett, Philippel többek közt épp ezt szerettük benne a legjobban.

Mit szólnál az újságíráshoz?, kérdezte.

Épp egy kupac befejezett kéziratot adtam át neki.

Érdekel a világ, folytatta. Olvasott vagy. Szereted a politikát.

Tényleg?

Felnevetett, megrázta a fejét.

Értelmes vagy, mondta. Valamit kezdened kell magaddal.

Lehet, hogy fogok egy gazdag férjet.

Rám legyintett.

Nyomás dolgozni, mondta.

/

Azon a pénteken a belvárosban léptünk fel. A megírásuk után körülbelül hat hónapig minden verset elő tudtam adni, utána viszont rájuk sem bírtam nézni, közönség előtt felolvasni őket meg végképp nem ment. Nem tudtam ennek az okát, de örültem, hogy a verseket mindig csak előadtuk, és nem jelentek meg nyomtatásban. A taps hangjára ellebegtek az éterbe. Az igazi írók – és a festők – az ocsmány műveiket is kénytelenek életük végéig nézni. Utáltam, hogy minden művem ronda, ugyanakkor hiányzott belőlem a bátorság, hogy

szembenézzek a műveim rondaságával. Kifejtettem ezt az elméletet Philipnek, de csak annyit felelt: ne marcangold magad, te igazi író vagy.

Bobbival a vécében sminkeltünk, és a legújabb verseimről beszélgettünk.

Az tetszik nekem a férfi szereplőidben, mondta Bobbi, hogy mind olyan szörnyű.

Nem is szörnyű mind.

Legjobb esetben is erkölcsileg nagyon megkérdőjelezhetők.

Mindenki az, mi is azok vagyunk, nem?

Írhatnál Philipről, vele nincs semmi gond. Ő „rendes”.

Macskakörmöt mutatott a rendes szó köré, pedig tényleg rendesnek tartotta Philipet. Bobbi macskaköröm nélkül soha senkit nem nevezett volna rendesnek.

Melissa azt mondta, lehet, hogy beugrik, de csak az előadás után láttuk, fél tizenegy, tizenegy óra tájban. Nick is ott ült mellette öltönyben. Melissa gratulált nekünk, és kijelentette, hogy nagyon élvezte az előadást. Bobbi Nickre nézett, mintha tőle is bókot várna, mire Nick elnevette magát.

Én nem láttam, mondta. Most értem ide.

Nick ebben a hónapban a Royalban játszik, magyarázta Melissa. *A Macska a forró bádogtetőn*-ben.

De biztosan jók voltak, mondta Nick.

Hozok nektek valamit inni, ajánlotta fel Melissa.

Bobbi elkísérte a bárpulthoz, én pedig egyedül maradtam Nickkel az asztalnál. Nem viselt nyakkendőt, az öltönye drágának tűnt. Melegem volt, féltem, hogy izzadok.

Milyen volt a darab?, kérdeztem.

Ja, mármint ma? Egész jó, kösz.

Kivette a mandzsettagombokat, letette őket az asztalra a pohara mellé. Feltűnt a gombok art déco zománcdíszítése. Megfordult a fejében, hogy megjegyzem hangosan is, milyen szépek, de aztán úgy éreztem, képtelen lennék rá. Inkább hátrapillantottam a vállam fölött, mintha Melissát és Bobbit keresném a tekintetemmel. Mire visszafordultam, Nick elővette a telefonját.

Szeretném megnézni, jegyeztem meg. Szeretem azt a darabot.

Gyere el, tetetek félre jegyet.

Beszéd közben nem nézett fel a telefonból, ez alapján biztosra vettem, hogy nem őszinte, vagy legalábbis hamar kimegy majd a fejéből az ígéret. Morogtam rá valami semleges beleegyezést. Most, hogy nem figyelt rám, alaposabban szemügyre vehettem. Tényleg kivételesen jóképű volt. Azon tűnődtem, vajon az emberek megszokják-e, hogy ennyire jól néznek ki, végül talán meg is unják, de nehezen tudtam elképzelni. Arra gondoltam, ha olyan jól néznek ki, mint Nick, valószínűleg élvezném az életet.

Ne haragudj ezért az udvariatlanságért, Frances, szólalt meg Nick. Anyám most küldött egy csomó üzenetet. Ha közölném vele, hogy épp egy költővel beszélgetek, az tetszene neki.

Nem tudhatod. Lehet, hogy rossz költő vagyok.

Elmosolyodott, és visszacsúsztotta a telefont a belső zsebébe. A kezére néztem, majd elkaptam a tekintetemet.

Én nem így hallottam, felelte. De talán legközelebb majd magam is megítélhetem.

Melissa és Bobbi visszatért az italokkal. Észrevettem, hogy Nick beleszótt a nevemet a társalgásba, mintha meg akarná mutatni, hogy nem felejtette el a legutóbbi beszélgetésünk óta. Persze én is emlékeztem az ő nevére, de ő mégiscsak idősebb és valamennyire híres is, szóval nagyon is hízogónak találtam a figyelmességét. Kiderült, hogy

Melissa elhozta a kocsijukat, ezért Nick kénytelen volt csatlakozni hozzá az előadás után, hogy együtt menjenek haza. A jelek szerint nem éppen Nick kényelmére gondolva alakult így az este, Nick fáradt, unott arccal ülte végig a beszélgetésünk nagy részét.

Melissa másnap küldött egy e-mailt arról, hogy félretettek nekünk két jegyet a következő csütörtöki előadásra, de ne zavartassuk magunkat, ha mást terveztünk. Megírta Nick e-mail-címét is, és hozzátette: ha esetleg szükséged lenne rá.